

UZASADNIENIE

B. K. został skazany prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego w Pabianicach z dnia 02 czerwca 2011 r. w sprawie o sygn. akt II K 116/11 za czyn z art. 178a § 1 kk popełniony 13 stycznia 2011 r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 2 lat, niezarządzoną do wykonania;

II. Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie o sygn. akt VI K 836/14 za czyn z art. 178a § 4 kk popełniony w dniu 04 kwietnia 2014 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z przewidywanym okresem odbycia od 22 lipca 2017 r. do 19 marca 2018 r.

III. Sądu Rejonowego w Łasku z dnia 30 marca 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 378/15 za czyn z art. 244 kk popełniony w dniu 30 stycznia 2015 r. na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym, niewykonaną w żadnej części, zamienioną postanowieniem tegoż Sądu Rejonowego z dnia 25 listopada 2016 r. w sprawie II Ko 864/16 na zastępczą karę 150 dni pozbawienia wolności, z przewidywanym okresem odbycia od 19 marca 2018 r. do 16 sierpnia 2018 r.;

IV. Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 14 kwietnia 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 59/16 za czyn 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełniony w dniu 19 stycznia 2016 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w liczbie 100 stawek dziennych o wartości 10 zł każda – niewykonana w żadnej części oraz za czyn z art. 244 kk popełniony w dniu 9 stycznia 2016 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, a za zbiegające się czyny na karę łączną 1 roku pozbawienia wolności wykonaną w całości w okresie od 07 lipca 2016 r. do 07 lipca 2017 r.;

V. Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 01 grudnia 2016 r. w sprawie o sygn. akt VI K 1183/16 za czyn 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełniony w okresie od 21 maja 2016 r. do 03 czerwca 2016 r. na karę mieszaną: 3 miesiące pozbawienia wolności oraz 12 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie – niewykonaną w żadnej części, kara pozbawienia wolności przewidziana do odbycia w okresie od 16 sierpnia 2018 r. do 14 listopada 2018 r. ;

VI. Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie o sygn. akt VII K 263/16 za czyn 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełniony w dniu 20 listopada 2015 r. na karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych niewykonaną w żadnej części.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem łącznym z dnia 18 lipca 2017 roku w sprawie II K 135/17:

1. na podstawie art. 569 § 1 kpk w zw. z art. 85 § 1, 2 i 3 kk, art. 86 § 1 kk, art. 87 § 1 kk i art. 89 § 1 b połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności wymierzone wyrokami opisanymi w pkt II, III i V i wymierzył skazanemu B. K. karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 569 § 1 kpk w zw. z art. 85 § 1, 2 i 3 kk, art. 86 § 1 i 2 kk połączył jednostkowe kary grzywny wymierzone wyrokami opisanymi w pkt II i VI i wymierzył skazanemu B. K. karę łączną grzywny w licznie 150 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych;

3. stwierdził, że w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym wyroki jednostkowe podlegają odrębnemu wykonaniu;

4. zasądził ze Skarbu Państwa na rzecz adwokat K. R. 295,20 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

5. zwolnił skazanego od kosztów postępowania związanych z wydaniem wyroku łącznego, obciążając nimi Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżył zaskarżony przez obrońcę skazanego w całości i na korzyść B. K. oraz przez samego skazanego.

Apelacja obrońcy zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę co miało wpływ na treść wyroku, przez uznanie, że między czynami skazanego nie zachodził taki związek przedmiotowo-podmiotowy, który uzasadnia zastosowanie zasady absorpcji,
- obrazę prawa materialnego art. 85 § 2 kk, poprzez jego niezastosowanie w zakresie wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 14 kwietnia 2016 r. (pkt. IV) i tym samym nie objęcie karą łączną orzeczoną w zaskarżonym wyroku kary łącznej orzeczonej w tymże wyrokiem Sądu Rejonowego, podczas gdy skazany odbywał karę łączną pozbawienia wolności 1 roku pozbawienia wolności i kara ta podlegała łączeniu w wyroku łącznym, zaś w zakresie pkt. 2 skarżonego wyroku - łączenia kr grzywny - nie objęcie wyrokiem łącznym kary grzywny z wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli (pkt. IV), a nie jak to uczyniono w wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi (pkt. II), który w swojej treści nie zawiera kary grzywny i nie powinien podlegać w tym zakresie połączeniu (choć obrona podniosła, iż prawdopodobnie była to jedynie omyłka, która nie podlega sprostowaniu – z uzasadnienia bowiem skarżonego wyroku wynika, iż zamysłem Sądu Rejonowego było połączenie w tym zakresie kar grzywny orzeczonych wyrokami IVI VI, nie zaś IIIVI),

- na wniosek skazanego także obrazę prawa materialnego art. 89 § 1 kk poprzez jego niezastosowanie.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez objęcie karą łączną także kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli (II K 59/16/) i orzeczenie nowej kary łącznej z zastosowaniem zasady absorpcji, a także - zgodnie z wnioskiem skazanego B. K. - zawieszenie tak orzeczonej kary łącznej.

Apelacja skazanego, bez wskazania konkretnych podstaw prawnych, skarży wyrok w całości i na korzyść apelanta. W ocenie B. K. tylko na skutek przekazywania pomiędzy różnymi sądami rejonowymi sprawy w przedmiocie wydania wyroku łącznego, doszło do jego wydania opiero po odbyciu przez skazanego całości kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 59/16, co nie może go obciążać. Z tego względu skazany wniósł o objęcie wrokiem łącznym również skazania ze sprawy Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli sygn. II K 59/16.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca popierał własną apelację i wnioski w niej zawarte, popierał apelację skazanego.

Prokurator wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonej kary łącznej grzywny i połączenie w tym zakresie kar grzywnien orzeczonych wyrokami z punktów 2 i 6 części wstępnej wyroku, a w pozostałym zakresie o utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy, co do zasady nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, orzekanie przez Sąd I instancji w przedmiocie wydania wyroku łącznego w sprawie B. K. jest prawidłowe. Także wymiar ostatecznie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny należy uwzględnić dyrektywy wymiaru kary, o jakich mowa w art. 85 a kk.

Sąd Rejonowy wydając wyrok łączny orzekał w oparciu o przepisy obowiązujące w tym zakresie od dnia 1 lipca 2015 roku. Wynika to wprost z treści uzasadnienia wyroku, gdzie Sąd ten odwołał się do regulacji art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396), wskazując, iż z uwagi na fakt czterech prawomocnych skazań B. K. po dacie 1 lipca 2015 roku zastosowanie w sprawie

miały aktualnie obowiązujące przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego. Przedmiotowe rozumowanie Sądu meriti było prawidłowe i miało oparcie w treści powołanych przepisów prawa.

Otóż słusznie uznał sąd rejonowy, że połączeniu nie podlegają wyroki już wykonane, a dokładnie wyroki, w których orzeczone kary są już wykonane (nie podlegają wykonaniu). Zgodnie treścią art. 85 § 2 kk podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 kk, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, za które wymierzono kary tego samego rodzaju albo inne podlegające połączeniu. Aktualne brzmienie art. 85 kk wskazuje na kary „podlegające wykonaniu”, co dodatkowo przy uchyleniu w kodeksie karnym w jego aktualnym brzmieniu, dotychczasowego przepisu stanowiącego o tym, że połączeniu podlegają kary już wykonane (odbyte) – tj. dawnego art. 92 d.kk, należy rozumieć jako brak możliwości połączenia w wyroku łącznym wyroków, w których orzeczone kary zostały już w całości odbyte. Jedynie bowiem dawny przepis art. 92 d.k.k., obowiązujący do dnia 1 lipca 2015 roku, przewidywał, że wydaniu wyroku łącznego nie stoi na przeszkodzie, że poszczególne kary wymierzone za należące do ciągu przestępstw lub zbiegające się przestępstwa zostały już w całości albo w części wykonane. Aktualnie takiej możliwości już nie ma. Dzieje się tak niezależnie od podnoszonych przez skarżących tj. obrońcę i skazano argumentów, że tok postępowania w sprawie był w ich ocenie skarżącego nadmiernie przedłużany, m.in.: poprzez okoliczność przekazywania sobie według właściwości przedmiotowej sprawy przez Sądy I instancji – Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim, Sąd R. w Ł., w wyniku czego kara, którą B. K. odbywał skazany w sprawie II K 59/16 w dniu wyrokowania została wykonana. Bowiem decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie, której przedmiotem jest wydanie łącznego - podstaw bądź też braku tych podstaw do wydania takiego wyroku, ma data orzekania, nie zaś dzień, w którym wniosek inicjujący to postępowanie został złożony.

W tym miejscu, jedynie na marginesie podnieść można, że to przecież sam skazny popełniając kolejne czyny sprokuraował de facto okoliczność, w której zaistniało kilka zawiadomień o konieczności procedowania w przedmiocie wyroku łącznego, złożonych przez różne podmioty do różnych sądów. Otóż pierwszą informację w tym zakresie przesłał Zakład Karny w G. w dniu 5 stycznia 2017 roku do Sądu Rejonowego w Łasku (pismo nosi datę sporządzenia 28 grudnia 2016 roku), załączając informację o orzeczeniach, z której wynikało, iż skazany odbywa karę ze sprawy tego sądu II K 59/16. Po załączeniu karty karnej (w dniu 23 stycznia 2017 roku) ujawniono jednak, że ostatnim skazaniem B. K. był wyrok VII K 263/16, który uprawomocnił się zaledwie kilka dni przed sporządzeniem informacji przez Zakład Karny w G. (dokładnie z dniem 22 grudnia 2016 roku). To on spowodował pierwsze przekazanie sprawy w dniu 7 lutego 2017 roku. Druga z przekazanych spraw, została zainicjowana na skutek zawiadomienia Aresztu Śledczego w Ł. z dnia 27 grudnia 2016 roku - w tej dacie również karta karna mogła jeszcze nie być uzupełniona o skazanie ze sprawy VII K 263/16. Odrębny wniosek w tym przedmiocie złożył sam skazany. Przed wydaniem wyroku łącznego Sąd Rejonowy w P. T. musiał dsponować całością akt, a nie tylko informacjami o skazaniu i zaistniała konieczność załączenia akt (“ściągnięcia”) z innych jednostek. Przy tej właśnie czynności powzięto informację, że do jakiegoś innego sądu również wpłynął wniosek o wyrok łączny. To uzasadniało natomiast konieczność uprzedniego potwierdzenia, że w sprawie skazanego nie zapadły inne wyroki łączne i nie zachodzi ani “powaga rzeczy osądzonej”, ani “zawisłość sprawy przed innym sądem”. Ostateczne procedowano w dniu 18 lipca 2017 roku.

Przechodząc ponownie do meritum sprawy, podnieść należy, że sąd meriti w szczegółowy sposób opisał przyczyny braku możliwości pozytywnego procedowania w przedmiocie połączenia wyroków z z dnia 2 czerwca 2011 roku w sprawie II K 116/11 oraz z dnia 14 kwietnia 2016 roku w sprawie II K 59/16, a jego wnioski są prawidłowe.

Kara orzeczona wyrokiem z dnia z dnia 2 czerwca 2011 roku w sprawie II K 116/11 nie podlega obecnie wykonaniu - z uwagi na upływ terminu wskazanego w art. 75 § 4 kk, a druga zaś ze wspomnianych kar orzeczona w sprawie II K 59/16 została odbyta przez skazanego B. K. w całości w okresie od 7 lipca 2016 r. do 7 lipca 2017 r., czego nie kwestionuje skarżący. Prawidłowo więc sąd meriti uznał, że to właśnie wobec okoliczności, że wyrok wymieniony w punkcie IV należało uznać za już „wykonany” w rozumieniu art. 85 § 2 kk nie było podstaw do objęcia go nowym wyrokiem łącznym.

Za bezpodstawne uznać należy zastrzeżenia skarżącego obrońcy, co do wymiaru orzeczonej zaskarżonym wyrokiem kary łącznej pozbawienia wolności. Sąd I instancji należycie umotywowował bowiem rodzaj zaistniałego między przestępstwami związku przedmiotowo-podmiotowego oraz należycie wyważył przesłanki z art. 85 a kk. Słusznie Sąd meriti dostrzegł, że wszystkie przestępstwa pozostają ze sobą w luźnym związku czasowo- przestrzennym i dość luźnej więzi podmiotowo –przedmiotowej.

Sąd Okręgowy zważył, iż Sąd Rejonowy “poruszał się” przy orzekaniu o karze łącznej pozbawienia wolności w granicach od 8 miesięcy pozbawienia wolności do 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Przy ustalaniu powyższych granic uwzględniono należycie fakt, że w sytuacji połączenia kary ograniczenia wolności z karą pozbawienia wolności, jej faktyczny wymiar wynosi 1/2 tej kary tj. w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności, sąd wymierzył karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom pozbawienia wolności (zasada wyrażona w art. 87 § 1 kk). Prawidłowo także ustalono wymiar kary w oparciu o zasadę asperacji. Sąd Rejonowy trafnie uznał, iż właściwą karą łączną dla B. K. będzie kara 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara łączna grzywny 150 stawek przy ustaleniu stawki na kwotę 10 złotych.

Sąd Okręgowy zważył, że argumenty skarżącego nie zdołały podważyć trafności ocen Sądu Rejonowego w zakresie zastosowanej zasady łączenia kar, ani też wymiaru kary. Na uzasadnienie swojego stanowiska skarżący podniósł przede wszystkim dobrą opinię o skazanym wydaną przez jednostkę penitencjarną oraz własne zapatrywania, co do sposobu, w jaki sąd mógł formalnie orzekać w sprawie, o czym była mowa powyżej.

W procesie orzekania kary łącznej sąd powinien opierać się na dyrektywach określonych w art. 85a kk, jednakże wspartych na dyrektywach pomocniczych, tak aby możliwa stała się odpowiedź na pytanie, czy w danym przypadku zachodzą okoliczności, które przemawiają za zsumowaniem dolegliwości, czy też przeciwnie w imię racjonalizacji karan, wskazują na konieczność pochłonięcia części kar. Stosowanie zatem kumulacji albo absorpcji, jako że są to rozwiązania skrajne, wymaga istnienia szczególnych przesłanek przemawiających za jednym albo drugim rozstrzygnięciem. Jak słusznie wskazał sąd meriti w niniejszej sprawie, brak takich przesłanek w odniesieniu do postulowanej przez skarżącego obrońcę absorpcji. Nie jest nią ani dotychczasowa linia życiowa skazanego, ani relacje pomiędzy czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu.

Kara łączna powinna być postrzegana jako swoiste podsumowanie działalności przestępczej sprawcy. Stanowi ona wyraz potępienia w stosunku do postępowania sprawcy, jak również podkreśla nieopłacalność przestępczej działalności. Z drugiej strony, orzeczona kara łączna powinna być niezbędna dla osiągnięcia celów indywidualnego oddziaływania.

Tymczasem wymiar kary łącznej orzeczonej w oparciu o zasadę absorpcji to przypadek wymagający wyjątkowo korzystnych i łagodzących okoliczności po stronie sprawcy, okoliczności atypowych. Przy wymierzaniu kary łącznej zastosowanie zasady pełnej absorpcji nie jest więc żadnym obowiązkiem sądu orzekającego, czy też punktem wyjścia przy dokonywaniu prawidłowej oceny wymiaru kary łącznej. Jest przy tym oczywiste, że aktualnie orzeczenie kary łącznej w ogóle **nie musi przynosić skazanemu korzyści**, to jest orzeczenia kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar – tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2016 r. IV KK 70/16 (Legalis Numer 1444864).

Sąd Okręgowy zważył, że obowiązujący obecnie przepis art. 85a kk określa cele, jakie musi spełnić wymiar kary łącznej. Otóż orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Tym samym dotychczasowe kryteria łączności podmiotowo – przedmiotowo czynów (na które powołuje się obrońca) utraciły na aktualności o tyle, że należy je uwzględniać właśnie przez pryzmat celów wychowawczych i zapobiegawczych. Na plan pierwszy przy określeniu wymiaru kary łącznej wychodzą dziś elementy związane w osobą sprawcy. Reakcja karna skupiając się na sprawcy, musi być efektywna, a więc zapobiegać popełnianiu przez niego nowych przestępstw i go wychować. Treść art. 85a k.k. nie pozwala na wykluczenie dyrektyw przedmiotowego i podmiotowego związku między zbiegającymi się przestępstwami, jednocześnie jednak przesądza

o ich jedynie pomocniczym charakterze. Stanowią one dziś jedynie wsparcie dla dyrektyw prewencji indywidualnej i generalnej oraz pozwalają na pełniejsze ich zastosowanie.

W ocenie Sądu Okręgowego przekonujące jest stanowisko sądu I instancji, co do konieczności orzeczenia wobec B. K. kary łącznej 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej grzywny 150 stawek przy ustaleniu stawki na kwotę 10 złotych. Poprawne zachowanie skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej istotnie ma duże znaczenie dla wymiaru tych kar, jako okoliczność łagodząca, ale zachowanie skazanego dostatecznie uwzględnione już zostało przez sąd I instancji w wymiarze kar łącznych.

Nie można bowiem tracić z pola widzenia także tego, że skazany popełnił znaczną ilość przestępstw, w tym wchodził w konflikt z prawem korzystając jednocześnie z warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Analiza skazań B. K., w szczególności dat ich popełniania prowadzi do wniosku, że skazany kontynuował przestępczy proceder nieprzerwanie na przestrzeni ostatnich kilku lat. Został skazany za wiele przestępstw, w tym głównie przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji i mieniu, kilkakrotnie godząc w to samo dobro. Słuszność ma sąd rejonowy wskazując jednakże, iż czyny jakich dopuścił się skazany, zwłaszcza przeciwko mieniu, były przestępstwami drobnymi, nie powodującymi znacznej szkody, choć istotnie jego czyny były uciążliwe społecznie. Właściwa jest zatem konstatacja sądu meriti, iż w przypadku skazanego nie zachodzą przesłanki do zastosowania zasady absorpcji, istnieją natomiast podstawy do zastosowania zasady asperacji.

Zważyć należy, że przy wymiarze kary łącznej doszło do redukcji uciążliwości kary wynikającej z poszczególnych wyroków, bowiem w ostatecznym rozrachunku wyeliminowano wobec skazanego konieczność odbycia przez niego dodatkowej kary 12 miesięcy ograniczenia wolności (co odpowiadało karze 6 miesięcy pozbawienia wolności) i oddano tym część pozytywnych konsekwencji dla skazanego.

Nie bez znaczenia, czego nie zauważa żaden ze skarżących (w kontekście ewentualnego art. 4 § 1 k) jest także fakt, iż nawet w sprawie II K 59/16 - nieobjętej przedmiotowym wyrokiem łącznym (o czym owa była powyżej), orzeczono wobec skazanego karę łączną pozbawienia wolności, obejmującą dwie inne kary jednostkowe, na którym to połączeniu B. K. "zyskał" 2 miesiące, a które to kary stawałyby do połączenia jako jednostkowe, gdyby miało miejsce orzeczenie w oparciu o przepisy kodeksu karnego obowiązujące przed datą 1 lipca 2015 roku (kiedy wykonanie kar nie miało wpływu na możliwość ich połączenia, ale jako kar jednostkowych).

Sąd Okręgowy zważył, że przepis art. 89 § 1 kk odnosi się do łączenia kar, z których jedna objęta jest warunkowym zawieszeniem wykonania, a druga została orzeczona bez warunkowego zawieszenia wykonania. Wykładnia gramatyczna art. 89 § 1 kk (użycie spójnika "i") prowadzi do wniosku, że nie daje on podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej w sytuacji, gdy wszystkie kary jednostkowe orzeczone zostały bez warunkowego zawieszenia ich wykonania (wyr. SN z 16.1.2009 r., [IV KK 273/08](#), Prok. i Pr. 2009, Nr 6, poz. 5; J. Giezek, w: Giezek (red.), Kodeks karny, 2012, s. 560–562; Marek, Kodeks karny, 2005, s. 217; wyr. SN z 13.2.2013 r., [III KK 335/12](#), Legalis; wyr. SN z 10.6.2015 r., [V KK 90/15](#), Prok. i Pr. 2015, Nr 10, poz. 4; post. SN z 27.1.2015 r., [V KK 195/14](#), OSP 2016, Nr 2, poz. 18 z glosą P. Gensikowskiego; inaczej post. SN z 28.11.2012 r., [V KK 339/12](#), Legalis), a judykatura traktuje również jako skazanie na karę bezwzględną sytuację, gdy wykonanie kary orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania zostało później zarządzone (post. SN z 3.10.2005 r., [V KK 128/05](#), OSNKW 2005, Nr 12, poz. 119; wyr. SN z 10.6.2015 r., [V KK 90/15](#), Legalis; post. SN z 27.1.2015 r., [V KK 195/14](#), OSP 2016, Nr 2, poz. 18 z glosą P. Gensikowskiego; wyr. SN z 30.3.2017 r., [V KK 11/17](#), Legalis).

W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z sytuacją, że łączeniu podlegały kary pozbawienia wolności i ograniczenia wolności z pkt II, III, i V:

Kara pozbawienia wolności określona w pkt II jest karą bezwzględną, kara określona w pkt III jest karą ograniczenia wolności (nota bene już prawomocnie zamieniona na etapie wykonania na zastępczą karę pozbawienia wolności), zaś kara pozbawienia wolności określona w pkt V, orzeczona jako kara mieszana pierwotnie była karą z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, którą następnie wobec B. K. prawomocnie zarządzono.

Sąd odwoławczy rozpoznając przedmiotową sprawę stoi na stanowisku, podzielając w/w poglądy judykatury, że kara określona w pkt V, posiada przymiot kary bezwzględnej. Skoro tak, to w niniejszej sprawie, brak było nawet formalnych podstaw - z uwagi na brzmienie art. 89 § 1 kk, do orzeczenia wobec B. K. kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd Okręgowy podziela natomiast słuszność twierdzeń obrońcy o konieczności zmiany wyroku w zakresie dotyczącym połączenia jednostkowych kar grzywnien z pkt 2 wyroku. W ocenie Sądu odwoławczego, jako wręcz oczywistą omyłkę pisarską potraktować należy wskazaną przez sąd meriti numerację punktów poszczególnych wyroków (podano, iż w tym zakresie połączono grzywny z wyroków z punktów "II I VI", podczas gdy grzywny orzeczone były jedynie w wyrokach z punktów "IV I VI" i to one zostały połączone). Właściwa intencja sądu rejonowego w tym zakresie jasno wynika z treści uzasadnienia wyroku. Jako tego rodzaju omyłkę uznać należy także okoliczność, że przy wydawaniu rostrzygnięcia zawartego w pkt 1 wyroku, sąd rejonowy wskazując przepis prawny (art. 89 § 1 b), nie wskazał jednak materii prawnej, której dotyczy ten przepis (Kodeksu karnego). Wobec powyższego sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w kierunku wskazanym w sentencji dodając, że chodzi o przepis "art. 89 § 1 b kk".

Dokonując tej zmiany jednocześnie sąd okręgowy dokonał zaliczenia na poczet łącznej kary grzywny okresu zatrzymania skazanego w sprawie VII K 263/16, zgodnie z dyrektywami wynikającymi z treści art. 63 § 1 kk (takie zatrzymanie miało miejsce i należało je właściwie zaliczyć już na etapie postępowania odwoławczego).

W pozostałym zakresie wyrok, jako odpowiadający prawu, utrzymano w mocy.

Na podstawie przepisów powołanych w sentencji wyroku Sąd Okręgowy zwolnił skazanego od wydatków za postępowanie odwoławcze, uznając, że uiszczenie ich w sytuacji materialnej i osobistej skazanego (pobyt w zakładzie karnym) byłoby związane z nadmierną uciążliwością oraz orzekł o zwrocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.